

zijn ledikant neer en schreit de eerste tranen van innig zielelijden, van echte smart. Maar ze zullen hem zijn, even zooveel lichtende sterren uit zijn kinderleven en hem vergezellen op zijn volgend levenspad.

Nu 't kind is heengegaan is het duister in 't hart van den vader en een machtig verlangen om 't sloopingswerk ongedaan te maken treedt helder op.

Weer dat ontzettend willen naar „leven” en „blijven” en mee opgaan met de zijnen. Is het dan geen natuurwet? Zijn den mensch geen aantal levensjaren gegund? En waarom hij dan niet? —

Behoedzaam komt ze binnen, de verpleegster, en haar weg is onmiddellijk naar den patiënt. Hij heeft zich afgewend; dan legt ze hem de hand op 't hoofd. Hij verroert zich niet. Haastig buigt ze voorover om hem te zien, maar 't is schemerduister, ze kan dus zijn gelaat niet onderscheiden.

„Slaapt u?”

Hij schudt ontkennend het hoofd en zwijgt.

„k Zal licht maken!” — en ze wil heengaan, maar hij houdt haar terug.

„Nee, nee, geen licht!”

Dan blijft ze staan en wacht geduldig, want ze bemerkt, dat geen lichaaamlijk lijden erger dan altijd hem kwelt, maar dat in 't zieleleven een storing is ontstaan, waarvan ze den oorsprong evenwel niet kent.

Voorzichtig legt ze de hand op zijn schouder en nu gevoelt ze 't droevig schokken en trillen van zijn lichaam, veroorzaakt door onderdrukt schreien.

Dat kàn, dat mag niet, . . . maar wat te doen? —

Weer over hem heen gebogen, luistert ze, of hij tot kalmte komt. Neen, nog niet. Ze wordt moedeloos, ongeduldig.

„Mijnheer!” — zegt ze zacht — „laat ik nu licht maken! — mag ik?”

Een kreunend geluid is 't eenig antwoord. En dan, onsamenhangend komen woorden en klanken, heftig, als in verzet:

„O God, o God! — en dan naam'loos droevig: „Ru, m'n jongen” — —

Mevrouw Reeze is kloek en flink en laat zich nu geen oogenblik langer gezeggen. Zonder meer neemt ze lucifers en in een oogwenk dringt een getemperd licht tot in 't bed door. Ze vult een glas met water, voegt er enk'le druppels kalmeerende medicijn aan toe en dan gaat ze tot hem. Nu bemerkt ze pas zijn groote ellende.

Zijn kussen heeft hij met beide handen vast, als om zijn hoofd te steunen, en zoo ligt hij voorover en in elkaar gedoken door droef'nis en smart.

„U moet bedaren!” zegt ze kalm, maar zeer ernstig — „en beter gaan liggen!”

Even zet ze het glas neer; dan zonder eenigszins van zijn willen of wenschen notitie te nemen, legt ze hem in beter houding.

„En nu de kussens goed! — — Zie zoo!” —

't Glas wordt weer opgenomen.

„Wil u drinken, mijnheer?” —

Ze heft hem op en geduldig gebruikt hij 't vocht, hoewel de tanden tegen 't glas kletteren.

Als hij kalmer is gaat mevrouw Reeze doodbedaard aan een borduurwerk